

Rutinoffin kuski körötteli Nissan Sunny 1.6 SLX:llä

Nähtävästi tuo ilmojen lämpeneminen loppukesästä vaikutti intoon lähteä ajelemaan näitä korvikeautoja, sillä taas kerran huomasin olevani erään auton vierellä Espoon takametsissä. Itse asiassa olin aika lähellä sitä paikkaa, missä ajoin BX:n.

Tämänkertainen koeajo oli sovittu jo jonkin aikaa sitten, mutta kesti aikaa saada se toteutettua. Oli nimittäin aika paljon juomatonta olutta jääkaapissa ja niistä piti päästä ensin eroon.

Tällä kertaa koeajovuorossa oli tymeän sininen Nissan Sunny 1.6 SLX vuodelta 1987. Aika ihmeellistä, että auton nimi on aurinkoinen ja väri on sininen? Itse olisin valinnut väriksi esimerkiksi sellaisen neutraalin ja joka paikkaan sopivan Rutinoffin punaisen. Annoin heti väristä miinusta, sillä auton ensivaikutelma on hyvin tärkeä juttu. Autossa oli revitelty väreillä oikein totaalisesti. Nähtävästi auton maalari ei ole osannut päättää minkä värisen auton oikein haluaa. Muuta selitystä esimerkiksi erivärisille puskureille oli vaikea keksiä. Auton nykyinen omistaja oli ostanut menopelin tässä kunnossa, eikä näin ollen osannut sanoa sen ulkonäöstä oikeastaan mitään isompaa. Vaikka annoin jo sinisestä ulkoväristä miinusta, niin loppujen lopuksi annoin auton sekalaisesta värityksestä plussan, sillä se taatusti herättää huomiota liikenteessä ja on väripilkku (ei ruostepilkku) muun liikenteen seassa.

Ruostetta ei pintapelleissä näkynyt, joten ainakin toistaiseksi autotallimaalaus näytti olevan sen suhteen onnistunut. Maalipinnan mallina oli vain käytetty appelsiinia, mistä annoin lisää plussaa. Terveempien elintapojen puolesta kotkottavat kehottavat syömään paljon hedelmiä, joten siinä valossa appelsiini ei ole ollenkaan paha asia. Tällä korvikeautolla ajaa nähtävästi terveellisemmin, kuin monella muulla vastaavalla.

Aloitin autoon tutustumisen sen sisätiloista. Aluksi huomiota kiinnitti puinen ratti. Taas on jonkun metsää hakattu ajonautinnon turvaamiseksi. Joku lintuparka oli menettänyt siinä pesäpuunsa, joten miinusta ratista.

Auton sininen väritys jatkui sisätiloissa melkein joka paikassa, mikä oli mielestäni todella hyvä juttu. Lattiamattojen kohdalla oli kuitenkin laistettu ja ne olivat mustat. Miksi te autojen tuhertajat (vai oliko se tuunaajat?) ette tee niistä tasaisen värisiä koko sisustan osalta?

Autossa huomio kiinnittyi sen ovissa oleviin pullistuksiin ja kaiuttimiin. Äänentoistosta ei tosin päästy nauttimaan poissa olevan soittimen takia. Autossa ei kuulemma ole mitään soittovehjettä. Nähtävästi siinä oli ollut joskus aika tehokkaat subbas-systeemit, koska tuulilasikin oli haljennut äänenpaineesta. Omistaja kertoi, ettei tällaisessa urheilullisessa käyttövehkeessä mitään äänentoistolaitteita tarvita, se pitää koneellaan huolen äänentoistosta. En alkanut väittää vastaankaan, sillä olihan tuollainen 1.6 litran kone huomattavasti Rutinoffin litran konetta isompi. Sisällä lattiamattojen merkintöjä tutkiessani nenäni osui auton polkimiin. Ne olivat sanalla sanoen erikoiset ja niistä lähti jopa sähköjohto. Olin ensin aivan varma, että kyseessä oli lämmitettävät polkimet talvipakkasia varten. Omistaja kertoi kuitenkin niissä olevan valot, jotka eivät jostain syystä kuitenkaan olleet nyt toiminnassa. Ihan hyvä vaan etteivät olleet toiminnassa, pääsi laturikin vähän helpommalla.

Autossa ei ollut missään matossa eikä yhdessäkään kynnyksessä mitään mainintaa auton mallista tai merkistä, mikä oli todella pitkän miinuksen arvoinen kömmähdyks. Olikohan tämän auton suunnitelleella insinöörillä ja sitä myöhemmin tuhertaneella jotain yhteistä ajatusten suhteen? Pitivätköhän he molemmat itsestään selvänä, että kaikki tietävät tämän auton merkin ja mallin? Soisin noiden merkintöjen lisääntyvän näissä vanhemmissakin autoissa.

Auton sininen linja jatkui jopa vaihdekepin nupissa ja käsijarrunkahvassa. Ne olivat tosin vähän vaaleammalla sinisellä. Vaihdekepin nuppi tuotti yhden pettymyksen ja miinuksen lisää, vaihdekaavio puuttui tyystin. Penkkien lämmityskatkaisijoissa oli kaksi asentoa, korkea- ja matalalämmitys. Eipä tullut kokeiltua, että lämmittääkö korkealämmitys penkkiä selkänojasta ja matalalämmitys istuinosasta. Jos näin oli, niin aika vaikea päättää, että minkä osan itsestään haluaa lämmitettävän. Annoin varmuuden vuoksi miinusta sekavasta istuinlämmityksestä.

Viereisestä kuvasta voitte nähdä miten helppoa on yhdistää auton kojelautta ja käsijarru.

Tutkiessani kojelaudan ilmanvaihtoritilöitä, tulin siihen tulokseen, että autossa on joku tuning-lämpöpuhallin. Siitä oli otettu kuvan mukaisesti ritilä pois, jotta ilma pääsee autoon esteettä ja täydellä voimalla. Tätä katsellessani päätin varmistaa puhaltimen olevan todellakin vain sillä pienimmällä nopeudella.

En nimittäin halunnut vielä päästä eroon hiuksistani. Tosin nykyisiä parturihintoja maksellena se olisi säästännyt monta euroa aina niin tarpeellisiin virvokkeisiin.

Tässä autossa oli Rutinoffin linjan mukaisesti veivattavat ikkunat. Niiden toiminta vaan vaikutti olevan Rutinoffin veivejä parempi, ne toimivat joka kerta. Annoin plussaa noista manuaalisista ikkunanveiveistä. Supernopeassa tuningautossahan on tärkeitä, ettei tehoa hukata esimerkiksi tarpeettomiin ikkunamoottoreihin. Myös auton ulkokeilit olivat sellaiset käsisäätöiset ja ne jopa vielä toimivat.

Punaisen värin käyttö oli aika vähäistä tässä autossa. Sitä sai oikeastaan hakemalla hakea. Hätävilkkujen katkaisijassa ja lämmityslaitteen säätimessä oli vähän punaista, mutta eihän se riitä alkuunkaan. Lopulta huomasin kuljettajan jalkatilassa menevän punaisen sähköjohdon ja annoin siitä värin takia plussaa. Tämä sähköjohto toi autoon kovin kaivattua Rutinoffin punaista vivahdetta. Yritin etsiä autosta mukiteluneita, mutta en löytänyt niitä. Nähtävästi tämä auto oli rakennettu Japanissa ennen autossa juomisen keksimistä. Toinen vaihtoehto niiden puuttumiselle on se, että etsin aivan väärää asiaa. Näin myöhemmin ajatellen minun olisi pitänyt varmaan etsiä riisipuikkojen säilytyspaikkaa. Tupakansytyttimen paikalla näytti olevan reikä, mutta koska autossa

ei ollut enää edes tuhkakuppia, niin sillä ei ollut juurikaan merkitystä. Olipahan taas yksi sähköä kuluttava laite vähemmän.

Sisätilojen syynäämisen jälkeen oli vuorossa konepellin alle kurkkaaminen. Siellä oli sentään yritetty saada aikaan Rutinoffista tuttua fiilistä. Annoin heti plussia punaisesta akusta ja punaisista iskarinpäistä.

Keltaiseen ilmaputsariin ja venttiilikopankanteen suhtauduin hieman ristiriitaisin tuntemuksin.

Tokihan nuo osat löytyvät värityksensä takia pimeässä helpommin, mutta että keltainen?

Jos koko konehuone olisi ollut keltainen, niin sen olisin ymmärtänyt paremmin, kuin vain parin osan maalaamisen.

Tarkemmin konetta katseltuani huomasin siinä auton merkin. Taisi olla tosiaan ainoa paikka koko autossa, missä sen merkki tuli ilmi. Ihme ettei tuotakin tekstiä oltu peitetty jollain tapaa. Laitoin nopeasti konepellin takaisin kiinni, sillä tuo keltainen väri alkoi ottaa ikävästi silmiin, vaikka olikin kohtalaisen aurinkoinen päivä. Aloin tämän jälkeen tarkastella autoa ulkoa päin ja totesin sen ulkokeilien taustoissa olevan jotkut ”OMP” merkinnät. Tarkoittikohan tuo suomennettuna ”Onnellisen Miehen Peliä?” Mitään muuta minulla ei tullut mieleen moisesta lyhenteestä.

Kiersin auton taakse ja petyin valtavasti huomattuani siitä poistetun tärkeän lintujen ruokintavälineen. Annoin heti miinusta poistetulle lintulaudalle.

Autossa, jossa on osa koneesta maalattu kanarialinnun keltaiseksi, pitää ehdottomasti olla lintulauta. Tokihan nuo niitit ovat porattavissa pois ja uusi lintulauta on helppo laittaa vanhoihin reikiin. Talven tullen sille tulisi taas olemaan käyttöäkin.

Seuraavaksi mielenkiintoni kohteeksi joutui auton mielettömän iso pakoputkenpää. Ainakin siitä mahtuu tulemaan käryä Rutinoffin mehupilliä enemmän, mikä on vain positiivista. Kyllähän nyt maailmaan pitää öljynkäryä mahtua. Näin jo silmissäni, että miten tämän auton iso pakoputki lykkää koko maiseman täyteen sinistä öljynkäryä Rutinoffin tapaan. Lisäksi tuollainen iso pakoputki mahdollistaa metsän pienille eläimille lämpöisen nukkumapaikan yöaikaan. Pikku jyräjät varmaan arvostavat suuresti lämmintä yösijaa. Omistajan tuosta ei kannata ottaa mitään stressiä, sillä reipas kaasunpainallus aamutuimaan poistaa kyllä kutsumattomat vieraat läheisen roskakatoksen seinään.

Kokeilimme tässä samalla omistajan kanssa auton jousitusta ja totesimme sen olevan aika jämäkkä normaaliin verrattuna. Mieleeni tuli Honda-Hemmo ja hänen Hondan kyydissä oleminen. Yhdellä reissulla oli minulta lähtenyt hampaista paikat kovan alustan takia. Toivottavasti tämä Nissan ei tee

toisintoa noiden paikkojen putoamisen suhteen. Tulee kallis koeajoreissu, jos joudun menemään hampilekurille sen jälkeen.

Koska renkaat olivat ainainen kiinnostuksen aihe autoja tuhertelevien keskuudessa, niin tsekkasin tämän menopelin renkaat.

Kuten olin arvannut, ne olivat todella tehty nopeaan ajoon ja leveyttä piisasi oikein reilusti. Olin oikeastaan vähän kade noin leveistä renkaista, sillä minun omassa Rutinoffissa on vain 135 leveät renkaat. Nämähän olivat suorastaan ylileveät ja sitä kautta erittäin vaaralliset sadekelillä.

Harmi vaan, että tuumakoko oli tuuman Rutinoffia isompi, olisin muuten mielinyt näitä omaan autooni.

Auton valkoinen takapuskuri ei tosiaan sopinut mitenkään kokonaisuuteen. Ainoa positiivinen seikka siinä oli, että se sointui hyvin yhteen uutuuttaan loistavan rekisterikilven kanssa. Myös ovien kahvat olivat samaa sävyä takapuskurin kanssa. Auton helmoihin oli puolestaan laitettu joku musta suoja peltiruuveilla kiinni.

Seuraavaksi päätin tarttua Nissania ratista ja lähteä kokeilemaan sen suorituskykyä ihan tositoimissa tienpäällä. Kävin Rutinoffista hanskat käteeni, etten saa puisesta ratista tikkuja sormiini. Ratti vaikutti kyllä aika hyvin höylätyltä ja sileältä, mutta ajattelin pelata kuitenkin varman päälle tässä asiassa. Olisi aika noloa selitellä poliisisedälle, että ajamani ylinopeuden syynä oli ratista sormeen pistänyt tikku. Istuimme autoon ja laitoin sen tulille. Moottori käynnistyi pienen kaasun annon jälkeen nätisti ja jäi käydä pörisemään. Painoin kaasua hieman reippaammin ja tarkkailin taustapeilistä käryttämistä. Harmikseni pitää myöntää, että mitään käryä ei näkynyt. Taisi olla loppujen lopuksi hukkainvestointi moinen iso pakoputki, kun sieltä ei kerran tullut putken täydeltä käryä. Käänsin auton pois parkkipaikalta ja lähdimme pienelle koeajolenkille.

Auton ison ja nimenomaan osaksi keltaisen moottorin takia saavutin sillä hetkessä huiman neljänkymmenen nopeuden. Ensimmäisellä suoralla olleet töyssyt piti ottaa todella varovasti, ettei vaan hampaiden paikat päässeet tippumaan tielle. Auton alusta oli todella kova, ei paljon joustonut töyssyissä. Ihan takapuolituntumalla saattoi sanoa, että kyseessä oli täysiverinen rata-auto perheauton tiloilla. Perheautoa tuki auton takapenkillä olleet kaksi turvaistuinta. Nähtävästi radalle mennessä ne jätetään varikolle.

Sunnyn mittaristo oli aika onnistunut, ainakin nopeusmittarin ja kierroslukumittarin synkronoinnin suhteen. Ne olivat hienosti synkassa keskenään ja siitä pitää antaa aina plussaa. Muutenkin mittaristo oli aika selkeästi luettavissa. Omistajan mukaan auto oli peto kulkemaan. En vaan päässyt kokeilemaa huippunopeuksia alhaisten rajoitusten takia. Olisi pitänyt lähteä Saksaan, jotta tämän auton kulkuhaluja olisi voitu laillisesti testata. Tyydyin hiukan lievempään kaahailuun ja tempaisin eräässä alamässä reilut kuusikymmentä tauluun. Jätin kuitenkin moisen revittelyn nuoremmille ja tiputin nopeuden turvalliseen neljäänkymmeneen.

Koeajolenkin aikana totesin autossa olevan jotain Rutinoff-fiilistä. Se nimittäin piti välillä samanlaista nitinää ja natinaa. Harmikseni tuttu käryttäminen ja öljyn haju loistivat poissaolollaan. Lenkin aikana tuli jokainen tiessä oleva kuoppa ja kolo tutuksi. Ajamme näköjään Suomessa aika huonoilla teillä. Tämä laite vaikutti olevan sellainen japanilainen kuoppatutka. Pikainen koeajolenkki oli aika nopeasti ohi ja olimme takaisin parkkipaikalla. Auto oli aivan toimiva ajossa ja tuollainen iso 1.6 litran kone väänsi oikein miellyttävästi kohtalaisen alhaalta. Olen melko varma, että tämä olisi jopa sutinut asfaltilla niitä sikaleveitä renkaitaan jos olisin oikein yrittänyt. Koska tapoihini ei kuulu hajottaa autoja, jätin moisen urheilun toisille.

Lopuksi tuomion paikka:

Kuten takapenkin turvaistuimista voi päätellä, tämä auto sopii perheelliselle, joka pitää monivärisestä autosta keltaisella moottorilla. Myös tielaitos voisi olla tämän auton potentiaalinen käyttäjä kuoppatutkaominaisuuden takia. Saisivat hekin tarkkaa tietoa tiestömme todellisesta kunnosta. Missään nimessä en voi suositella tätä nuorelle lippispäiselle henkilölle puuttuvien karvanoppien ja wunderbaumien takia. Lisäksi tällainen vehje on turhan vaarallinen vähäisen ajokokemuksen omaavan henkilön käsissä, eli vain kokeneille kuskeille.

Rutinoffin kuski
www.rutinoff.net

PS. Kiitokset Vista10:lle auton esittelystä ja koeajosta. Auton omistaja ei liity tekstiin mitenkään, vaan koeajotarina on keksitty omasta päästä.

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).

© Rauno Vääräniemi 2004